

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruți.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 16 (99) • 21 mai 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne păzim gândurile și să fugim de păcat

Sfântul Isihie Sinaitul

„Mintea se întunecă și rămâne neroditoare atunci când grăiește cuvinte lumești, sau când primindu-le în cuget, stă de vorbă cu ele, sau când trupul împreună cu mintea se ocupă în deșert cu niscai lucruri supuse simțurilor... Atunci îndată pierde căldura, străpungerea, îndrăznirea către Dumnezeu și cunoștința [de Dumnezeu]. Căci cu cât suntem mai atenți la minte, ne luminăm, și cu cât suntem mai neatenți, ne întunecăm.”

Duminica a 6-a după Paști

Ochii trupului și orbirea sufletească

Părintele Sofian Boghiu

Orbirea sufletească este cu mult mai primejdioasă decât cea trupească și un asemenea orb este mai nenorocit decât orbul Bartimeu din Sfânta Evanghelie de astăzi. Dacă orbul trupeș nu vede soarele cel fizic, lumina lui, orbul sufleteș nu-L vede pe Soarele dreptății și Părintele luminilor, cu strălucirea harului Său. Nu recunoaște pe Cel care îi dă bunătați nepieritoare: viață, suflet, nemurire și nu se vede nici pe sine însuși așa cum este cu adevărat.

Cum apare orbirea sufletească?

Ne putem întreba: de unde vine această orbire sufletească? Ne va părea, poate, neplăcut răspunsul, dar acesta este adevărul: **orbirea sufletească ne vine, fraților, prin ochii trupului.** Ochii sunt cei doi luminători ai feței, dar și două punți prin care păcatul este adus din afară înăuntrul sufletului.

După **Sfântul Vasile cel Mare** „ochii sunt cele două mâini netrupești întinse înainte, cu care sufletul atingându-se de departe de acelea pe care nu le poate atinge cu mâinile trupului, le cuprinde cu ochii și le aduce la sine”. Dacă privirile ochilor sunt nestăpânite, ele îndeamnă sufletul la gânduri urâte și la fapte necuviincioase.

Privind cu patimă la frumusețe străină, chipul acelei frumuseți coboară din minte în inima și acolo, în cămară inimii duhovnicești, unde trebuie să fie neconținut locașul lui Dumnezeu și Împărăția Lui, acolo coboară întunericul și se săvârșește păcatul. În această privință **Mântuitorul** ne învață: „Luminatorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat...”

(continuare în pag. 2)

Cnămpie din lumina sârbătonii

Hristos lucrează prin lucrurile neînsemnate

Părintele Nicolae Tănase

Mântuitorul Iisus Hristos, dacă ne gândim, în istoria pe care Sfânta Evanghelie ne-o relatează, a făcut lucruri mari din lucruri mici, din lucruri neînsemnate. De exemplu, ce este mai necinstit decât scuipatul? Mântuitorul ce a făcut? A scuipat. Unde? În praf.

Scuipatul și cu praful au făcut noroi. Și ce a făcut? A luat și a uns ochii unui orb din naștere. Și orbul din naștere a văzut. Iată cum lucrează Hristos cu lucruri neînsemnate. Și astăzi avem în Sfânta Evanghelie o lucrare a lui Dumnezeu cu lucruri neînsemnate, cărora Dumnezeu le dă valoare.

Și noi părem neînsemnați, dar valoarea sufletului nostru face ca noi să fim însemnați, oameni însemnați, oameni deosebiți. Prezența noastră în biserică pare neînsemnată, dar înaintea lui Dumnezeu este însemnată.

(Să nu-L răstignim iarăși pe Hristos, Editura Agaton, Făgăraș, 2011.)

Duminica a 6-a după Paști

Ochii trupului și orbirea sufletească

Părintele Sofian Boghiu

(Continuare din pag. 1)

În această privință **Mântuitorul** ne învață: „Luminatorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat” (Matei 6, 22-23). Iar în alt loc ne spune așa: „oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui” (Matei 5, 28). Sau invers, femeia care se uită cu poftă la bărbat a și săvârșit păcatul în inima ei. Și păcatul întunecă ochii cei dinlăuntru, iar omul devine înnegurat și orb.

Biblia, această carte de căpătași a omeniilor, ne oferă multe pilde de orbire sufletească încă de la începutul lumii. Voi aminti câteva **exemple**.

Astfel, în cartea Genezei aflăm că **femeia** - prima femeie din lume - a văzut că rodul pomului cunoștinței binelui și răului era plăcut la vedere și bun la mâncare; și a luat, a mâncat și a dat și bărbatului său (Facere 3, 6). Și cu adevărat li s-au deschis ochii, însă nu ca la îngeri sau ca la Dumnezeu, cum îi amăgise șarpele, ci li s-au deschis ochii ca la cei păcătoși și au văzut că sunt goi (Facere 3, 5). Li s-au deschis ochii, dar li s-a închis Raiul (Facere 5, 7).

Mai departe, tot în cartea Genezei, citim că „**fiii lui**

Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit. (...) Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, I-a părut rău și S-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ” (Facere 6; 2, 5-6).

Pentru orbirea sufletească și pentru păcate cumplite, au fost nimicite cu foc cetățile **Sodoma și Gomora** și acoperite de apa Mării Moarte (Facere 19, 16-26).

Din pricina ochilor trupului a fost orbit **Samson** care, văzând pe Dalila, a poftit-o și astfel, orbind cu sufletul, a fost biruit de o femeie tocmai el, acela pe care nu-l puteau învinge mii de oameni (Judecători 16).

Orbit a fost **Olofern** de Iudita, care, cu gătelile ei, i-a luat ochii, cu frumusețea ei i-a robit inima, iar cu sabia i-a tăiat capul (Iudita 13).

Orbit de pofta ochilor a fost împăratul **David** văzând pe Batșeba, soția lui Urie și, tot așa, cei **doi bătrâni din Babilon**, văzând pe Suzana la baie. Orbit a fost **Irod** privind pe Salomeea, fiica Irodiadei, jucând și chiar înțeleptul **Solomon** a fost orbit sufletește de femeile străine și a greșit și el înaintea lui Dumnezeu (III Regi 11, 3-4).

Asemenea exemple sunt foarte multe în Sfânta Scriptură și, fără îndoială, cu mult mai multe în viața oamenilor, de-a lungul istoriei.

Prin aceste ferestre deschise ale ochilor noștri, odată cu ispitele citate din Biblie, intră în noi valuri întregi de alte amăgiri și poftă: mândria, lăcomia după avere și lux, invidia, mania, beția, spectacole ce tulbură închipuirea s.a. Pe rând sau toate laolaltă, întunecă lumina cea dinlăuntru a sufletului și zguduie întreagă viața a omului.

Pe urmele sfinților

Sfânta Elena, o împărăteasă în mijlocul poporului

Eusebiu de Cezareea (†339)

Străbătând întregul Răsărit înconjurată de strălucirea ce i-o aducea autoritatea împărătească, Elena împărțea în jur daruri din belșug, atât poporului de prin orașe, cât și oricărui ins care venea la ea să-i ceară; și tot din belșug împărțea ea cu darnicu-i braț și unităților armate.

Dar cel mai mult își arăta dărnicia înaintea săracilor celor goi și neajutorați: față de unii, cu daruri în bani; iar față de alții, împărțindu-le cu prisosință veșminte ca să-și acopere trupul. Pe câte unii i-a scăpat din închisoare sau de pătimirile lor din mine; a slobozit de prigoană pe mulți asupriți; în sfârșit, câte unora le-a trimis vorbă să se întoarcă din surghiun.

Deși strălucind de asemenea fapte de bine, Elena nu dădea uitării nici dovezile de credință în Dumnezeu: în biserica lui Dumnezeu putea fi văzută oricând, casele de rugăciune le înzestra cu daruri minunate și nu dădea uitării nici măcar lăcașurile aflate în cele mai neînsemnate cetăți.

Merita cu adevărat să vezi cum umbla femeia aceasta extraordinară, înveșmântată simplu și modest, în mijlocul poporului înghesuit în jurul ei, vădindu-și evlavia față de Dumnezeu prin tot soiul de fapte bineplăcute Lui.

Este bine să știm

Care este sensul „ecteniei celor chemați”?

Andrei Ungureanu | Doxologia.ro

Această ectenie, se adresează celor nebotezați, care deși au primit adevărul de credință al Bisericii, au făcut aceasta doar la nivel intelectual, fără a fi mădule vii ale acesteia și care urmează a fi botezați. La început, cei chemați sunt îndemnați la rugăciune. Apoi sunt pomeniți cei credincioși, cei ce sunt deja membrii ai Bisericii: „**Cei credincioși pentru cei chemați să ne rugăm, ca Domnul să-i miluiască pe dânsii. Să-i învețe cuvântul adevărului. Să le descopere Evanghelia dreptății. Să-i unească cu Sfânta Sa sobornicească și apostolească Biserica**”. Această cerere nu face altceva decât să exprime deplina comuniune ce se exprimă nu numai în legătură cu cei botezați, ci și cu cei ce intenționează să facă acest lucru. Este rugăciunea celor credincioși pentru convertirea și mântuirea tuturor celor ce au cunoștință de „Cuvântul Vieții”. Continuând ectenia, preotul zice: „**cei chemați, capetele voastre Domnului să le plecați**”. Gestul acesta al plecării capetelor e gestul prin care se manifestă conștiința că cel chemat are trebuință de darurile de sus ale lui Dumnezeu și că în parte, nu e nici el în afară cu totul de mila lui Dumnezeu și de împărtășirea de darurile Lui, chiar dacă nu este încă botezat. Rugăciunea pe care o rostește preotul în taină în timpul ecteniei celor chemați, numită „**rugăciunea plecării capetelor celor chemați**” exprimă o adevărată teologie a Botezului. Taina Sfântului Botez apare ca naștere de-a doua, conform cuvintelor Mântuitorului (Ioan 5, 16), aducând după sine ca primă consecință ștergerea păcatelor, Ectenia se încheie cu expedierea din Biserică a celor chemați, pentru că de acum înainte se va desfășura „Liturghia credincioșilor”, catehumenii sunt trimiși și credincioșii reținuți, moment ce simbolizează vremea sfârșitului lumii, cand cei dreپți vor fi despărțiți de cei păcătoși la infricoșătoarea judecată.